

”JESUS ÄR LIVETS FURSTE”

Predikotext: Luk 7:11-17

¹¹Därefter begav sig Jesus till en stad som heter Nain, och hans lärjungar och mycket folk följde med honom. ¹²Just som han närmade sig stadsporten, se, då bar man ut en död. Han var sin mors ende son, och hon var änka. Mycket folk från staden gick med henne. ¹³När Herren fick se henne, förbarmade han sig över henne och sade till henne: "Gråt inte." ¹⁴Sedan gick han fram och rörde vid bårn. Bärarna stannade och han sade: "Unge man, jag säger dig: Stå upp!" ¹⁵Då satte sig den döde upp och började tala, och Jesus gav honom åt hans mor. ¹⁶De greps alla av fruktan och prisade Gud och sade: "En stor profet har trätt fram ibland oss", och: "Gud har besökt sitt folk." ¹⁷Och detta tal om honom gick ut i hela Judeen och trakten däromkring.

(Lukas 7:11-17)

Bön: Herre Jesus Kristus. Kom och välsigna oss genom Ditt heliga ord. Amen.

Inledning

Aposteln Petrus kallade Jesus för Livets Furste. **”Livets furste dödade ni,”** sade han till israeliterna och fortsatte: **”men honom har Gud uppväckt från de döda. Det är vi vittnen till.”**¹ Jesus Kristus verkligen var och är Livets Furste. Det finns nämligen inget liv utan Honom! Han är den Allsmäktige Guden. Han är livets källa och det är Han som uppehåller allt.²

Döden och lidandet är minst sagt stora problem för oss alla människor. I gymnasiet fick vi lära att detta problem kallas för theodikeas problem, lidandets problem. Denna tekniska term kommer från grekiska orden *Gud* och *rätt*. Man skulle kunna sammanfatta theodikeaproblemets problemställning på följande sätt: *Hur kan man påvisa att Gud är rättvis i relation till ondskan som förekommer i världen? Är det berättigad att tro på en god Gud när det finns ondska i världen?*³ Även om vi inte skulle känna till den tekniska termen för ondskas och lidandes problem så är inte själva saken främmande för en enda av oss.

Döden och lidandet tillhör vår värld, de berör oss alla. Det är inte ovanligt att människorna använder lidandets problem i försöket att bortförklara Gud. Vem av oss skulle inte ha hört från de otroendes läppar dessa eller motsvarande argument: *”Det kan inte finnas någon Gud därför att det finns så mycket lidande i världen! Om det nu finns en Gud så varför slutar han inte krigen?! Varför låter han människor svälta i Afrika? Varför hindrar han inte våldtäkterna?”*

I dagens evangelietext hörde vi om en kvinna som hade förlorat både sin man och sin son. Hon var på väg ut från Nains stadspört med de andra som deltog i begravningsprocessionen. Men vid stadsporten mötte de en annan procession: Kristus, Hans lärjungar och en stor folkskara (vv.11,12). Dödens effekter var uppenbara vid den första processionen – Livets Furste var mittibland den andra processionen.

Predikans överskrift heter: **”Jesus är Livets Furste”** I predikans första del ska vi höra om **”1. Dödens skräckvälde”** och i den andra delen om **”2. Det sanna livet”**.

¹ Apg 3:15.

² Kol 1:17.

³ Internet 2007-09-21: <<http://www.helsinki.fi/teol/steol/opiskelu/sanakirja/T.pdf>>.

1. Dödens skräckvälde

Kvinnan som Jesus mötte vid Nains stadspört hade tidigare förlorat sin man. Hon var en änka (v.12). Nu hade hon förlorat också sin ende son. Det känns alltid sorgligt när någon dör. Men jag tror att alla av oss upplever att det känns även mer svårt, sorgligt och tragiskt när ett barn eller ung människa dör. Det känns på något sätt onaturligt om föräldrarna måste se sina barn dö innan dem.

Man kan höra människor säga att döden är en naturlig del av livet. Ja, på ett sätt är det sant. Döden har inträtt denna värld. Döden är en del av denna fallna världens ordning. Men den är inte en del av det ursprungliga, goda och fullständiga skapelsen som Gud skapade i början. Den har kommit efteråt. Den Heliga Skrift säger: **”Ty syndens lön är döden”**⁴. Döden kom med synden och är syndens ”naturliga” följd.

På ett sätt är döden onaturlig. Den var ju inte en del av den ursprungliga skapelsen. Synden och döden är inte Guds idé. Det var inte Gud som introducerade synden och dess följder: lidandet och döden. Djävulen och människan själv är skyldiga till lidandet och döden. Gud har inte frestat oss till synd. Han har inte syndat. Det är vi som är syndiga, har syndat och syndar varje dag. Ondskans ursprung är inte hos Gud. Arvsyndens ursprung är i syndafallet. Skriften säger att **”döden kom genom en människa”**⁵. På grund av arvsynden, den ärvda syndigheten och skyldigheten, är människan under syndens förbannelse redan från födelsen. **”Se, i synd är jag född, och i synd blev jag till i min moders liv.”**⁶ Många moderna människor har problem med detta. Varför skulle barnen behöva lida på grund av deras föräldrars synd – i detta fall på grund av Adams och Evas synd? Men det hjälper inte att förneka sanningen. Bibeln är tydlig. Människan är syndig ända från födelsen. Vi föds andligt döda. **”Det som är fött av köttet är kött”**⁷. Adam och Eva var skapade **”till Guds avbild”**⁸, men efter syndafallet blev denna Guds avbild förstörd. Adams och Evas barn föddes av det syndiga köttet. De föddes inte till Guds avbild utan till Adams avbild.⁹

Den andliga och kroppsliga döden och den eviga döden i helvetets straff är alla följder av syndafallet och synden. Den andliga döden skedde genast vid syndafallet, när Eva och Adam syndade. Det är denna död, andligt döda tillståndet som ärvs av alla människor som föds på ett naturligt sätt. Det har vi redan talat om när vi talade om arvsynden. Den kroppsliga döden följer med en fördröjning och på sista dagen kastas de ogudaktiga till den eviga eldsjön, vilken Bibel kallar för **”den andra döden”**¹⁰.

Döden är en stor fiende. Bibeln säger: **”Som den siste fienden berövas döden all makt”**¹¹ och det händer på den sista dagen. Dödens makt kan få oss svaga människor att darra. Vi läser från berättelsen om när Kristus kom till den döde Lasarus grav, att även Han blev **”häftigt upprörd”**¹² eller som man kan översätta: att han blev **”djupt upprörd och skakade”**¹³. Det berättas också, att **”Jesus grät”**¹⁴. Han var en sann människa. Han hade de mänskliga känslorna och framför döden – vilken Satan och synden hade fört till världen – blev Han några gånger starkt rörd. Så också i vår predikotext. Vi läste att när Jesus fick se änkan, den döda ynglingens mor **”förbarmade han sig över henne och sade till henne: ”Gråt inte.”** (v.13)

⁴ Rom 6:23a.

⁵ 1 Kor 15:21.

⁶ Ps 51:7.

⁷ Joh 3:6a.

⁸ 1 Mos 1:27.

⁹ 1 Mos 5:3.

¹⁰ Upp 20:14.

¹¹ 1 Kor 15:26.

¹² Joh 11:33.

¹³ Joh 11:33. Giertz översättning.

¹⁴ Joh 11:35.

Dödens skräckvälde har mött sin segrare. **”Guds Son uppenbarades för att han skulle göra slut på djävulens gärningar.”**¹⁵

2. Det sanna livet

”Gråt inte”, sade Herren till den sörjande kvinnan. Om hon visste vem Jesus var och vilken kärlek och makt Han hade, så kunde hon med tron gripa tag av dessa ord. De var inte förmaningens ord. De var tröstens och löftets ord. **”Sedan gick han fram och rörde vid båren. Bärarna stannade och han sade: ”Unge man, jag säger dig: Stå upp!”**” (v.14) Jesus vände sig inte bort från den sorgliga synen, begravningsprocessionen. Han var inte dagdrömmare som bara predikade fina filosofiska tankar och samlade anhängare. Nej, Han var Frälsaren som hade kommit för att frälsa människorna och för att predika evangelium! Vår Gud är en barmhärtig Frälsare. Hans ord är **”det eviga livets ord”**¹⁶. Hans ord innehåller livet. Genom evangeliets ord skänks hela frälsningen. Den som hör den får gripa tag i dessa ord här och nu.

Genom under styrkte Gud Jesu undervisning. I vår predikotext hör vi om en stor under. Jesus sade till den döde: **”Unge man, jag säger dig: Stå upp!”** **Då satte sig den döde upp och började tala”** (vv.14b,15a). Gud gav denna unge man liv. Han hade gett den åt honom redan en gång tidigare, nämligen då när Han sammanvävde honom i moderlivet¹⁷.

Gud är den som ger liv och bestämmer våra dagars antal¹⁸. Ingen människa har rättighet att sluta sitt eget eller en annan människas liv genom abort, mord, självmord eller eutanasi, så kallad dödshjälp. **”Du skall inte mörda”** heter det femte budet. Gud vill att vi värnar livet. Ett människoliv är alltid ett under. Det är alltid en Guds gåva. Även i vår text ser vi hur Den Heliga Skrift understryker Guds auktoritet och äganderätt över dem till vilka Han ger liv. Vi lästa, att **”Jesus gav”** den unga mannen som Han väckte från de döda **”åt hans mor”** (v.15).

Änkans sorg vände till en stor glädje genom Jesu ord och under. Innan hon mötte Jesus vid stadsporten var det bara sorg och död, gråt och tårar i hennes liv. Kanske denna stackars änka frågade också den frågan som kommer i våra tankar på mörka stunder: *Varför just jag? Varför måste det hända mig? Varför, Gud, varför tog du bort min enda son?!*

Några gånger kan vi se efter prövningar och sorgens tider varför Gud tillät de träffa oss även om det var tungt att bära när de hände. Några gånger – ja, kanske även oftast – förstår vi inte varför vi måste lida. Vi får inte alltid svar på våra frågor som skulle göra vårt lidande mer begripligt. Aposteln Paulus bad att Gud skulle ta bort törntaggen i köttet som försvårade hans liv, men fick Guds svar: **”Min nåd är nog för dig, ty kraften fullkomnas i svaghet.”**¹⁹ Vi får lämna oss själva till den gode Gudens händer även om vi inte förstår allt. Vi tror på en god Gud därför att Bibeln säger att Han är god. **”Vi vet att för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa, för dem som är kallade efter hans beslut.”**²⁰ Allt samverkar för de kristnas bästa, ja även lidandet. Så är det även om våra känslor och erfarenhet skulle i någon stund försöka övertyga oss om något annat. Gud är kärleken och Han älskar oss. Han förbereder oss till det eviga livet i härligheten när Han tillåter prövningar och lidande komma till vårt liv.

¹⁵ 1 Joh 3:8b.

¹⁶ Joh 6:68b.

¹⁷ Ps 139:13.

¹⁸ Ps 139:16.

¹⁹ 2 Kor 12:9.

²⁰ Rom 8:26.

Jesus Kristus är Livets Furste. Han såg döden rakt in i ögonen och segrade över den. Genom Sin död har Han uppslukat döden. Genom evangeliet blir den andligt döda människan uppväckt till andligt liv. Evangeliet meddelar det liv till oss som Jesus har förtjänat åt oss genom Sin lidande och död. Genom tron på evangeliet blir även den kroppsliga döden en tillfällighet. På sista dagen skall våra kroppar uppstå från de döda – om Kristi tillkomst dröjer och vi hinner dö. Och egentligen, en kristen dör aldrig. Jesus har sagt: **”var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö.”**²¹ Vår kropp kan bli förstörd, ”dödad” – dock endast för en stund. Herrens apostel skriver: **”Se, jag säger er en hemlighet: Vi skall inte alla insomna, men vi skall alla förvandlas, i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda och de döda skall uppstå odödliga, och vi skall förvandlas.”**²² Ja, vi som tror på Jesus Kristus, som har av Guds nåd fått bli delaktiga av evangeliet, tillhör en eller den andra av dessa två grupper. Om vi hinner dö innan Kristi återkomst, då kommer vår själ bli enade med vår kropp på sista dagen. Om Kristus kommer tillbaka innan vi somnar och vår kropp läggs till jordens vila då kommer vi att förvandlas vid den sista basunens ljud.

Slutord

Vi har hört om dödens skräckvälde och om det sanna livet som Kristus ger. Vi hörde hur Livets Furste uppväckte den döde unge mannen och gav honom till sin mor. Vi har hört hur Kristus ger det eviga livet genom evangeliet och om kroppens uppståndelse på den sista dagen. Jesus Kristus är Livets Furste. Redan nu, här på jorden, får vi tåga i Kristi segertåg. Kristus har segrat. Han har övervunnit döden, världen och djävulen. Han har burit oss till det sanna livet genom evangeliet i dopet och ordets predikan.

Om du har tills nu vandrat med dödens procession så får du idag sluta dig till Livets Furstes segertåg! Om du redan tror på Jesus och känner Honom så får du fortsätta att vandra med Honom. Låt oss lyfta korsets baner högt och frimodigt leva med Jesus nu och alla våra dagar som vi kommer att vandra här på jorden. Jesus har gjort stora under. Han har frälst oss och försonat hela världens synder. Nu är det vårt uppdrag att bära vidare den goda nyheten om Jesus, vår käre Herre och Frälsare. Det får vi göra med ett glatt hjärta, med den Helige Andes hjälp och Guds välsignelse.

Amen.

Bön:

*Herre Gud, himmelske Fader, Du som har låtit Din Son bli människa,
för att Han med Sin död skulle betala för våra synder och frälsa oss från den eviga döden, vi ber dig:
Behåll oss alltid i det hoppet, att Jesus Kristus, som har uppväckt änkans son,
också skall uppväcka oss på den yttersta dagen och ge oss en evig salighet.*

Amen.

Jan-Erik Tiri

²¹ Joh 11:26.

²² 1 Kor 15:51,52.